

Inspraak. - Thomas

Ik zal niet om de feiten heen draaien om slechts de gemoedstoestand te sparen. Ik geloof sterk dat een directe aanpak nodig is; zachte heelmesters maken stinkende wonden.

Want het kan gewoonweg niet zo zijn dat, in een stad zoals Dordrecht het vandaag de dag nog tot de mogelijkheden behoort dat er Dordrechtse kinderen, jongeren en hun ouders via communicatief houderige kanalen, op een min of meer apathische wijze van het Dordtse kastje naar de Dordtse muur worden gestuurd om uiteindelijk in een armada aan procedures, wachtlijsten, formulieren, afwijzingen, teleurstellingen, onzekerheden, tranen en verdriet... noodgedwongen met kinderen wéér van "thuis" naar "thuis", van oma, naar buurvrouw, pappa, mamma, ome zus en tante zo, etcetera, etcetera, moeten reizen!

U kunt wellicht een poging doen een beeld te vormen- of een voorstelling proberen te maken van hoe onmogelijk-, en daarnaast hartverscheurend het is voor een ouder om aan een kind uit te moeten leggen dat de zekerheid van gisteren uiteindelijk maar één dag houdbaar was.

En een huis in een andere gemeente voldoet gewoonweg niet, in deze; wie denkt dat een bestaan zonder zekerheid opgelost is door een alleenstaande ouder met een kind (of kinderen) naar een gemeente buiten Dordrecht te sturen, heeft er klaarblijkelijk geen idee van hoeveel impact dit heeft op de belevingswereld en de ontwikkeling kinderen, ergo; de toekomst van onze stad. En wie denkt dat die boomerang niet terug komt, diegene heeft nog nooit een put gedempt, na het verdrinken van een kalf.

Ik heb zelf geen kinderen. Ik weet dus niet wat het is om een ouder te zijn. Ik ken echter wel genoeg ouders en kinderen om met zekerheid te kunnen concluderen dat er hier iets flink mis aan het gaan is. Als ik zo vrij mag zijn, om namens die collectief opgroeiende toekomst van Dordrecht te spreken:

Volgens mij was het toch ècht de bedoeling dat de kinderen de toekomst hebben in onze stad!

En nogmaals; het gaat niet om mij. Ik zit prima waar ik zit op het Kromhout. Ik geef schilderles aan kinderen en jong volwassenen met een beperking bij Gemiva. Ik geef schilderles bij het Leger des Heils en ook al weet ik dat ik uiteindelijk weg moet waar ik woon op Kromhout; ik ga pas weg als er voldaan is aan het grondwettelijke recht van ieder kind, om een huis 'thuis' te kunnen noemen.

Daarnaast help ik het Leger des Heils waar ik kan, tijdens de open dagen en de burendagen in de wijk en daar zijn ze blij mee. Het wordt er namelijk niet bepaald minder druk op in de nachtopvang. En ook dáár heeft het Leger des Heils méér dan eens voor aan de spreekwoordelijke bel getrokken en alarm geslagen! De uitstroom is minimaal en de wachtlijst groeit met de dag.

Er heerst een algehele tendens dat het woningtekort met een passieve houding wordt gade geslagen; er wordt geen perspectief of toekomstvisie geboden en onzekerheid en een gebrek aan overzicht overheerst op alle flanken.

Er is geen rigoureuus ambitieus plan om dakloosheid uit te bannen. Als we met z'n allen maar blijven afwachten tot het landelijke probleem zichzelf oplost, wat zijn we dan eigenlijk waard, als oudste stad van Holland?!

Als oudste stad van Holland hebben we een verantwoordelijkheid om voorop te lopen in het aanpakken van deze problemen. We moeten ergens beginnen, en dat begint met ons huisvestingsplan voor Dordrecht.

'Dordrecht.'

Geloof het, of niet; ik was ooit òòk klein; in de Koldeweystraat, jaren 80 in Krispijn. In de koelte van de brandpoort, zat de vierjarige ik, met een glas limonade en wegdromende blik. Het glas in lood boven de keukendeur, brak 't zonlicht door het raam; nu was alles groen, nu weer geel, nu oranje. Ik at mijn danootje op, als een grote mensenglas champagne; Zo hoog, hoort het zorgplafond, in het leven van een kind. En dat is niet onhaalbaar met ons plan voor huisvesting, 't gaat ons erom dat onze stad Dordrecht, met daadkrachtig oplossen begint.